

Ακόμα και ο Χριστός έκανε υπακοή στη Μητέρα Του

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ας σκεφτούμε, αδελφοί, ότι ο Δεσπότης του σύμπαντος, που Τον υπακούουν όλα τα όντα, έκανε αυστηρή υπακοή στην «κατὰ φύσιν» μητέρα Του, την Παναγία, που Τον βάσταξε στη μήτρα της εννιά μήνες και Τον έθρεψε με το γάλα της.

Και σ' εκείνη μεν είχε χρέος να υπακούει, σα γνήσιος γιος της και σα νομοθέτης της πέμπτης εντολής του Δεκαλόγου, που λέει: «Να σέβεσαι ...τη μητέρα σου για να ζήσεις χρόνια ευτυχισμένος πάνω στη γη» (Εξ. 20:12).

Στον δίκαιο Ιωσήφ όμως δεν ήταν υποχρεωμένος να υπακούει, γιατί δεν ήταν ο πραγματικός «κατὰ φύσιν» πατέρας του. Μολαταύτα, ο Κύριος έκανε αδιάκριτη υπακοή και στους δύο. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής Λουκάς είπε: «Και ζούσε υποταγμένος σ' αυτούς» (2:51).

Ο Κύριος με την υπερβολική Του υπακοή, ξεπέρασε όλους τους ανθρώπινους κανόνες και τους φυσικούς νόμους. Σύμφωνα μ' αυτούς, τα παιδιά πρέπει να υποτάσσονται στους γονείς τους μέχρι ν' αποκτήσουν φρόνηση και διάκριση καλού και κακού· δηλαδή μέχρι να γίνουν δεκαπέντε ή το πολύ είκοσι χρόνων, όπως είναι γραμμένο και στο βιβλίο των Αριθμών: «Όσοι είναι από είκοσι χρονών και πάνω γνωρίζουν ποιο είναι το καλό και ποιο είναι το κακό» (32:11). Μετά την ηλικία αυτή τα παιδιά είναι ελεύθερα και αυτεξούσια.

Ο Χριστός όμως δεν αρκέστηκε στον παραπάνω κανόνα. Διπλασίασε τα χρόνια της υπακοής προς τους γονείς και ήταν υποταγμένος σ' αυτούς τριάντα ολόκληρα χρόνια. Γι' αυτό και ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης, εξηγώντας τα λόγια που είπε ο Κύριος στην Παναγία, στο γάμο της Κανά -»Τι επεμβαίνεις εσύ στο δικό Μου έργο, Γυναίκα; Δεν ήρθε ακόμα η ώρα Μου» (Ιωάν. 2:4)- λέει, πως ο Κύριος φάνηκε σα να παραπονέθηκε στη μητέρα Του. Δηλαδή σα να της έλεγε: «Δεν έφτασαν τόσα χρόνια που έκανα υπακοή; Ζητάς ακόμα να κάνω ό,τι μου λες; Δεν ήρθε η ώρα να γίνω κι εγώ ελεύθερος και αυτεξούσιος;». Παρ' όλ' αυτά, πάλι υπάκουσε σ' αυτήν και έκανε εκείνο που Του ζήτησε, δηλαδή το νερό κρασί.

Ο Χριστός μας, υποτασσόταν και υπάκουε στους γονείς Του μ' όλη Του την προθυμία, μ' όλη Του τη χαρά, μ' όλη Του την αγάπη, με απόλυτη ταπείνωση, χωρίς κανένα γογγυσμό και χωρίς καμιά εσωτερική ή εξωτερική αντιλογία. Και αμέσως εκτελούσε όχι μόνο τις ελαφριές υπηρεσίες, αλλά και τις πιο βαριές και κοπιαστικές· όχι μόνο τις ευπρεπείς και σπουδαίες εργασίες, μα και τις πιο ευτελείς και ταπεινές.

Ω, τι ανέκφραστη συγκατάβαση! Εκείνον, που καλεί με τη φωνή Του τα σύννεφα, και στη στιγμή έντρομα υπακούουν και φέρνουν ραγδαία βροχή -όπως αναφέρει το βιβλίο του Ιώβ: «Καλείς με τη φωνή Σου το νέφος και με τρόπο Σε υπακούει το λάβρο νερό» (38:34)- Τον πρόσταζε ο Ιωσήφ να του φέρει νερό, κι αμέσως το έκανε. Εκείνον, που στέλνει τους κεραυνούς, και παρευθύνς πηγαίνουν όπου θέλει -»Αποστέλλεις τους κεραυνούς και αυτοί πηγαίνουν» (Ιώβ 38:35)- Τον έστειλε η μητέρα Του να φέρει ξύλα για τη φωτιά, κι αμέσως πήγαινε. Εκείνος, που με τον ένα λόγο Του δημιούργησε όλα τα κτίσματα -»Αυτός είπε και όλα δημιουργήθηκαν» (Ψαλμ. 148:5)- και που τα προστάγματά Του δεν πρόκειται ποτέ να καταργηθούν -»Έθεσε πρόσταγμα που δεν πρόκειται να σαλευτεί» (Ψαλμ. 148:6)- υπάκουε σ' όλες τις εντολές του «πατέρα» Του και της μητέρας Του: σκούπιζε το σπίτι, ετοίμαζε το τραπέζι, άναβε τη φωτιά, έπλενε τα πιάτα...

Τώρα, τι λες εσύ που τα διαβάζεις αυτά; Αν ο Βασιλιάς των αγγέλων έκανε τέτοια υπακοή στους γονείς Του -δηλαδή στη λάσπη και στον πηλό, που ο ίδιος έπλασε με

τα χέρια Του- τι υπακοή πρέπει να κάνεις εσύ στους γονείς σου; Πόση τιμή πρέπει να τους απονέμεις; Πόση αγάπη να τους δείχνεις; Και πόση ευγνωμοσύνη να τους χρωστάς;

Σκέψου τώρα, αγαπητέ, ότι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, αφότου απέκτησε σαν άνθρωπος τις απαιτούμενες σωματικές δυνάμεις, δεν πέρασε τη ζωή Του με αργία και αμέλεια. Δούλευε χειρωνακτικά. Ήταν μαραγκός και καταγινόταν να πελεκάει ξύλα και να κατασκευάζει διάφορα έπιπλα ως τα τριάντα του χρόνια. Όσο ζούσε ο δίκαιος Ιωσήφ, δούλευε μαζί του και τον βοηθούσε σ' αυτή την τέχνη. Εφαρμόστηκε έτσι στον Κύριο εκείνο το γραμμένο για κάθε στοργικό γιο, ότι, «σαν κυρίου θα υπηρετήσει αυτούς που Τον γέννησαν» (Σοφ. Σειρ. 3:7). Γιατί οι γονείς Του ήταν φτωχοί και με πολύ κόπο έβγαζαν το καθημερινό τους ψωμί. Έπρεπε λοιπόν και ο Κύριος να τους συμπαραστέκεται.

Μετά το θάνατο του δικαίου Ιωσήφ, ο Κύριος, δεκαπέντε περίπου ετών τότε, συνέχισε να ασκεί μόνος Του την ξυλουργική, που δεν ήταν μια τέχνη ή επιστήμη από τις θεωρούμενες ανώτερες και σπουδαίες, όπως η φυσική, η γεωμετρία, η αριθμητική ή μουσική, αλλά τέχνη ευτελής, κοπιαστική και φτωχική. Κι αυτό το έκανε τόσο για να ζήσει ο ίδιος, σαν άνθρωπος, όσο και για να θρέψει τη μητέρα Του και ξένους φτωχούς. Πιο πολύ όμως το έκανε για δυο άλλους λόγους: Πρώτα, για να δώσει σε όλους παράδειγμα φιλεργίας και φιλοπονίας. Και ύστερα, για να διδάξει έμπρακτα τους ανθρώπους, ότι ακόμα κι οι πιο ταπεινές εργασίες δεν είναι κακές ούτε μπορούν να εμποδίσουν τον άνθρωπο από τη σωτηρία του και την ευαρέστηση του Θεού. Εκείνο μόνο που πρέπει να προσέχει ο άνθρωπος, όταν δουλεύει την οποιαδήποτε τέχνη του, είναι οι αμαρτίες της ψευτιάς, της απάτης και τις κλεψιάς.

Ω, τι θαύμα! Ο Δεσπότης των όλων, που έχει «όλα τα σύμπαντα δούλους» (Ψαλμ. 118:91), καταδέχτηκε να δουλεύει στους ανθρώπους και να κοπιάζει καθημερινά. Ο πάνσοφος Θεός, που με θαυμαστή τέχνη κατασκεύασε τον ουρανό και τη γη και που φώτισε τις διάνοιες των ανθρώπων να επινοήσουν όλες τις τέχνες, Αυτός καταδέχτηκε να δουλεύει τέχνη χειρωνακτική και τόσο κοπιαστική.

Αληθινά, είναι παράδοξο θαύμα να βλέπει κανείς Εκείνον, που κρατάει μέσα στην παλάμη Του όλο τον κόσμο, να σηκώνεται πρωί-πρωί και να πιάνει δουλειά στο ξυλουργικό Του εργαστήρι, ή να παίρνει στον ώμο το ζεμπίλι με τα εργαλεία, και να πηγαίνει πότε στον ένα και πότε στον άλλο, ιδροκοπώντας μέσα στο λιοπύρι του καλοκαιριού και ξεπαγιάζοντας μέσα στο κρύο του χειμώνα. Αυτός, που τρέφει όλο τον έμβιο κόσμο, «χορταίνοντας την επιθυμία κάθε ζωντανού» (Ψαλμ. 144:16), μοχθούσε από το πρωί ως το βράδυ για το μεροκάματο!

Δεν το χωράει το ανθρώπινο μυαλό! Δεν μπορεί να το εκφράσει η ανθρώπινη γλώσσα! Όταν το αναλογίζεται κανείς, παγώνει από την έκπληξη και το θαυμασμό. Είχε λοιπόν δίκιο ο Ιησούς Χριστός, όταν με το στόμα του Δαβίδ έλεγε: «Φτωχός είμαι Εγώ και ήδη από τα χρόνια της νιότης Μου μέσα σε κόπους» (Ψαλμ. 87:16). Είχε, επίσης, δίκιο όταν ο ίδιος ρητά μάς διαβεβαίωνε: «Δεν ήρθε ο Υιός του ανθρώπου σ' αυτόν τον κόσμο για να υπηρετηθεί από άλλους, αλλά για να υπηρετήσει» από αγάπη (Ματθ. 20:28).

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ - «Μαθητεία στον Άγιο Νικόδημο» κεφ.3,
εκδ.Ι.Μ.Παρακλήτου

Πηγή: ekklisiaonline.gr